

han erklærer, han kan ikke nævne det. Andre kunne derimod nævne dette Tal med tilnærmelsesvis Sikkerhed. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), som var inde paa denne Sag ved første Behandling af Finansloven, nævnedes i Virkeligheden Tallet. Vi arbejde ganske sikkert her i Landet med et Underskud, som man med tilnærmelsesvis Sikkerhed kan opgøre til mellem 20, 25 og 30 Mill. Kr. om Aaret. 20 Mill. Kr. er det sikre, 25 Millioner er det sandsynlige, og det kan ogsaa blive 30 Millioner aarlig. Det skal være upatriotisk at sige dette. Det forekommer mig ikke upatriotisk, hvis et Hus brænder, at sige: Huset brænder, vi maa søge at slukke Ilden. Men det forekommer mig ret upatriotisk at holde Ilden vedlige. Det er det, den højtærede Finansminister gør. Den højtærede Minister vil ikke paa dette Tidspunkt foretage de Skridt, der ere ganske nødvendige for at bringe Statshusholdningen paa ret Køl igen, og hans Grund er jo ganske klar. Traaden i denne Væv er saa grov, at enhver kan se den. Jeg bebrejder ham det ikke stærkt, fordi jeg overhovedet nødig vil bruge alt for stærke Ord, men det er klart, at det er af rent partipolitiske Grunde, den højtærede Minister handler, som han gør, for han skal overfor sine Vælgere og sine Meningsfæller tilsløre dette, at der kræves nye Skatter til et Beløb af mindst 20 Mill. Kr. Den højtærede Minister ved, at han vil komme til at gøre dette, han er meget for indsigtsfuld til ikke at se Forholdene ganske, som de foreligge, men den højtærede Minister er af den Mening, at det er klogere at give Medicinen ind draabevis, Drikken er saa bedsk, at man ikke taaler den i en eneste Slurk, man skal have den draabevis. Derfor er det, den højtærede Minister nøjes med i Aar at forelægge Forslag, som maaske give op mod 8 Mill. Kr. — maaske ogsaa mindre —, hvilket er et ganske forsvindende Beløb i Forhold til det store Tal, vi i Virkeligheden maa ende med. Dette er Politik. Det er ikke Finanspolitik, det er Partipolitik. Det er heller ikke Landspolitik, det er Vælgerpolitik. Men det er Politik, og i og for sig er det heller ikke noget, kan man sige, at bebrejde en Minister, at han driver Politik. Derimod mener jeg, at det er no-

get, man kan bebrejde en Finansminister, at han ikke tager det finansielle Hensyn, som han i Øjeblikket bør tage, til den Nødstilstand, som er til Stede. Og der er det ikke saaledes, at man kan sige, at Landet er i Nød, thi Landet klarer sig nok, men Finanserne, Statshusholdningen er i Nød, og for Øjeblikket kan ingen, som vil se alvorligt paa den Ting, begribe, hvorledes man kan klare sig paa anden Maade end ved at forøge Skatterne saaledes her i Landet, som vi ingen Sinde have været vant til. Nu ved jeg nok, at den højtærede Minister bruger det Udtryk, at det er ikke Skatteforslag, han fremkommer med, det er Indtægtsforslag, hvilket viser, at den højtærede Minister ogsaa er Humorist, at han foruden andre udmærkede Egenskaber ogsaa besidder komisk Sans. Den højtærede Finansminister ved jo ogsaa nok, at Indtægter for Statskassen fremkomme kun paa den Maade, at Borgerne punge ud. Der er ikke anden Maade, medmindre man har Statsdomæner, Statsminer eller -vandfald f. Eks., som kunne give Staten Indtægt. Ellers er der ingen andre Maader at give den Indtægt paa, end at Borgerne faa Udgiften. Det bliver ogsaa Tilfældet efter de Forslag, den højtærede Minister og hans Kolleger ere komne med. Nu forekommer det mig, at det vilde være Landstingets Opgave og stemmende med Landstingets Værdighed, ikke i og for sig at nægte Ministeren sin Medvirken til at bringe vore Finanser i Orden igen, men ikke at gøre dette, før man vidste fuld Besked med, paa hvilken Maade Finansnøden skal afhjælpes, hvorledes Sagen i hele sit Omfang og paa fuldkommen tilfredsstillende Maade skal kunne ordnes. Det var rimeligt at svare en Finansminister, der kommer med en saa stykkevis Reform som denne, en Reform, der paa ingen Maade kan hjælpe os ud af Vanskelighederne: Vi ville slet ikke i og for sig modsætte os disse Forslag, de kunne være gode nok, men for at bedømme, om det er just den Vej, vi skulle ud, om det just er med saadanne Forslag, vi kunne nøjes, maa vi vide fuld og hel Besked om, hvorledes den højtærede Minister tænker sig, at det over en Bank skal være, hvorledes han tænker sig, at Landets Finanser atter ville kunne stille sig